

Herrens Israel!

I 1986 års handbok för Svenska kyrkan behandlades frågan om inklusiviteten förvånansvärt styvmoderligt jämfört med internationell horisont. Det talades om Herren Gud, Herrens ord o.s.v. alldeles ogenerat. Begreppet Fader hölls visserligen tillbaks vilket bl.a. märktes i vigningsordningarna, inte minst i biskopsvigningen (där tanken om biskopen som en Fader i kyrkan mer eller mindre tystades ner). Men det berodde nog mindre på att det skulle vara fel i sig och mer utifrån föreställningen att inte var lämpligt tilltal om tänkta kvinnliga biskopar. Men det är först i den kommande handboken, i inklusivitetens namn, som man uttalat avser undvika att tala om Herrens Ord. Tydligast blir nedslaget i avslutningsfrasen på textläsningen: Istället för ”Så lyder Herrens Ord” förväntas den läsande säga ”Så lyder Guds Ord” i bästa fall, ännu oftare ”Så lyder Bibelns Ord”. Den sista varianten säger ingenting, den första ger följdfrågan: vilken Gud?

Tankesmedjans bidrag ”Israels Gud” tangerar problematiken som jag vill skärpa. Begreppet ”Herren” i våra svenska biblar (GT) syftar inte bara på grekiskans Kyrios utan i Gamla Testamentet också på hebreiskans JHWH. Herren i NT är en bekännelse till Mästaren som den högste och viktigaste men det är också hans egen bestämning av sig själv: Jag är den jag är, d.v.s. Israels Gudsnamn. Därför kan inte den svenska översättningen av JHWH strykas med mindre än att det blir en annan Gud. Frågan ”Är det Israels Gud” kan alltså skärpas till frågan om det är Israels Herren Gud. Att ha gudstjänstordningar som stryker eller undviker tilltalet Herren förvirrar och ger ett annat innehåll. Den Gud som uppenbarade sig vid den brinnande busken var och är ”Jag är den jag är”, Herren, JHWH. Det är den Guden som Jesus uppenbarar. Det är den Sonens Fader som vi ska förkunna! JN